

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 886 ²	Μεταμόρφωσης τοῦ Σωτῆρος (Β' Πέτρ. 1,10-19) Πέμπτη 6 Αὐγούστου 2015 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὑπόμνησις

«Δίκαιον ἡγοῦμαι, ἐφ' ὅσον εἰμί ἐν τούτῳ τῷ σκηνώματι, διεγείρειν ὑμᾶς ἐν ὑπομνήσει» (Β' Πέτρ. 1,13)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ μεγάλη **δεσποτική ἐορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως**. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔλαμψε πάνω στὸ Θαβώρ ἀπὸ θεϊκὴ δόξα ἐνώπιον τῶν μαθητῶν του.

Οἱ τρεῖς μαθηταί, ὁ Πέτρος ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, πού ἀξιώθηκαν νὰ δοῦν –ὅσο μπορούσαν– τὴ δόξα του, δὲν τὴν λησμόνησαν πλέον ποτέ. Αὐτὸ πού ἔζησαν τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἦταν **τόσο μεγάλο**, ὥστε τοὺς στήριξε στὶς δύσκολες στιγμὲς τῶν πειρασμῶν, τῶν διωγμῶν, τοῦ μαρτυρίου. **Ἀπὸ αὐτὸ ἀντλοῦσαν δύναμι** γιὰ νὰ στηριχθοῦν οἱ ἴδιοι, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ στηρίξουν τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτὸ λέει σήμερα ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς θεατὰς τῆς Μεταμορφώσεως, ὁ Πέτρος, στὴν ἀποστολικὴ περικοπὴ πού διαβάστηκε. Εἶνε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν Δευτέρα καθολικὴ του Ἐπιστολή, στὸ ὁποῖο λέει: «Ὅσο ζῶ, θεωρῶ καθήκον μου νὰ σᾶς ξυπνῶ καὶ νὰ σᾶς **ὑπενθυμίζω** τὴν κλησὶ σας στὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ. Διότι δὲν σᾶς διδάξαμε τὸ Χριστὸ στηριζόμενοι σὲ πλαστοὺς μύθους· σᾶς δεῖξαμε τὴ δύναμι καὶ παρουσία του, ἀφοῦ εἶδαμε μὲ τὰ μάτια μας τὸ μεγαλεῖο του τὴν ἡμέρα ἐκείνη πάνω στὸ ὄρος καὶ ἀκούσαμε μὲ τ' αὐτιά μας τὴν τιμητικὴ φωνὴ τοῦ δοξασμένου οὐρανοῦ Πατέρα νὰ λέη γι' αὐτόν: «**Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, εἰς ὃν ἐγὼ εὐδόκησα**» (Β' Πέτρ. 1,17).

Μὲ ἀφορμὴ τὴν ὑπενθύμισι τοῦ Πέτρου ἂς μιλήσουμε κ' ἐμεῖς σήμερα **περὶ ὑπομνήσεως**.

***

Ἕνας, ἀγαπητοί μου, ἕνας πού χρωστάει σὲ κάποιον δὲν ξεχνάει τὸ **χρέος** του. Τὸ θυμᾶται καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ ἐξοφλήσῃ. Ἄλλ' ἂν τὸ ξεχάσῃ καὶ περάσῃ ἢ προθεσμία τῆς ἐξοφλήσεως, ἢ τράπεζα τοῦ στέλνει ἕνα χαρτί, πού λέγεται «**ὑπόμνησις**»· τοῦ ὑπενθυμίζει δηλαδὴ τὸ χρέος πού ξέχασε καὶ τὸν καλεῖ νὰ τὸ ἐξο-

φλήσῃ. Γιατὶ ἂν δὲν τὸ ἐξοφλήσῃ ἐγκαίρως, θὰ ἔχη ὠρισμένες συνέπειες.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ χρέη, πού χρωστοῦν οἱ ἄνθρωποι σὲ διάφορα πρόσωπα, τράπεζες καὶ ὀργανισμοὺς, ὑπάρχουν κι ἄλλα χρέη. Χρέη, πού ἔχουν **ὅλοι γενικὰ οἱ ἄνθρωποι**. Καὶ τὸ περιέργο εἶνε, ὅτι ὅσο κανεὶς γίνεται πιὸ πλούσιος, τόσο καὶ τὰ χρέη του αὐξάνουν.

Χρέη εἶνε οἱ ὑποχρεώσεις, τὰ καθήκοντα πού ἔχουμε ἀπέναντι **στον ἑαυτό μας, στον πλησίον μας, καὶ στὸ Θεό**. Χρέος εἶνε ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας, δηλαδὴ νὰ πιστέψουμε, νὰ μετανοήσουμε καὶ νὰ κλάψουμε γιὰ ὅσα ἁμαρτήματα ἔχουμε κάνει. Χρέος μας εἶνε νὰ διορθώσουμε τὸ χαρακτήρα μας, ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ κακίες καὶ ἐλαττώματα, καὶ νὰ προοδεύουμε στὴν ἀρετὴ. Χρέος μας εἶνε ἡ σωτηρία τοῦ πλησίον, ἢ βοήθεια δηλαδὴ πού πρέπει νὰ προσφέρουμε στοὺς συνανθρώπους μας στὶς διάφορες ὑλικὲς καὶ πνευματικὲς ἀνάγκες. Χρέος μας εἶνε νὰ κλάψουμε μαζί μὲ τὸν πονεμένο, χρέος μας εἶνε νὰ χαροῦμε στὶς χαρὲς του. Χρέος μας εἶνε ἡ διάδοσι καὶ ἐξάπλωσι τοῦ εὐαγγελίου σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Χρέος μας εἶνε νὰ συγχωροῦμε κι αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς ἐχθροὺς μας. Ἀπέναντι δὲ στὸ Θεὸ ἔχουμε χρέος νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε ἀπ' ὅλα τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας μέρα καὶ νύχτα γιὰ ὅλα τὰ καλὰ πού μᾶς δίνει, νὰ τὸν δοξολογοῦμε γιὰ ὅλα τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστά πράγματα πού βλέπουμε μέσα στὸ φυσικὸ καὶ πνευματικὸ κόσμο. Χρέος μας εἶνε νὰ παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ νὰ συγχωρήσῃ τὰ ἁμαρτήματά μας καὶ νὰ μᾶς δώσῃ τὴ χάρι του γιὰ νὰ ἐκτελοῦμε τὸ θέλημά του μὲ προθυμία καὶ ζῆλο. Χρέος...

ὦ, ὅλο χρέη, ὅλο ὑποχρεώσεις εἶνε ὁ ἄνθρωπος! Καί, ὅπως εἶπαμε, ὅσο γίνεται πιὸ πλούσιος, πιὸ δυνατός, πιὸ ἔνδοξος, τόσο καὶ

τὸ χρέος του αὐξάνει. Οἱ φτωχοί, οἱ ἀγράμματοι καὶ οἱ ἄσημοι **λίγες** ὑποχρεώσεις ἔχουν· ἐνῶ αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τὰ ἑκατομμύρια, αὐτοὶ ποὺ ἔχουν ἀνεβῆ στὰ μεγάλα ἀξιώματα, αὐτοὶ ἔχουν **μεγάλες** ὑποχρεώσεις.

Ἐπὶ τοῦτον ἄνθρωποι ποὺ θυμοῦνται τὶς ὑποχρεώσεις τους καὶ φροντίζουν νὰ εἶνε συνεπεῖς. Ἀλλὰ δυστυχῶς **οἱ πῶς πολλοὶ ξεχνοῦν** τὶς ὑποχρεώσεις τους καὶ ζοῦν ἀδιάφοροι. Παραμελοῦν τὸν ἑαυτό τους· ἀφήνουν τὸ γείτονα νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὴν πείνα καὶ τὴν δυστυχία· τὸ Θεὸ ποτέ δὲν τὸν θυμοῦνται. Τί πρέπει νὰ γίνῃ μὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς; Νὰ μείνουν ἔτσι; νὰ ζοῦν ἀδιάφοροι καὶ ἀσυναίσθητοι; Ὁχι. Πρέπει νὰ βρεθοῦν **ἄλλοι, ποὺ νὰ τοὺς θυμίζουσαν τὰ καθήκοντά τους**.

Αὐτὸ τὸ καθήκον, ποὺ ἔχουν οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι ἀπέναντι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τονίζει ὁ ἀπόστολος Πέτρος στὴν ἀποστολικὴ περικοπὴ ποὺ διαβάστηκε σήμερα, ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως. Τί ἦταν ὁ Πέτρος; Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶχε πάρει ἀπ' τὸ Χριστὸ τὴν ἐντολὴ νὰ κηρύξῃ σὲ ὅλο τὸν κόσμον τὸ εὐαγγέλιο. Καὶ τὴν ἐντολὴ αὐτὴ δὲν ἔπαυσε νὰ τὴν ἐκτελεῖ. Συνεχῶς ὁ Πέτρος δίδασκε, πρόετρεπε καὶ ἤλεγχε τὸν κόσμον. Δὲν θὰ πάψω, γράφει στοὺς Χριστιανούς, νὰ σὰς θυμίζω τὶς ὑποχρεώσεις σας. Γιατὶ ἤξερε ὁ Πέτρος πόσο **εὐκόλα ὁ ἄνθρωπος ξεχνάει τὸ καλὸ** ποὺ ἀκούει. Ἐνῶ τὸ κακό, μιὰ φορὰ νὰ τὸ ἀκούσῃ κανεὶς, φτάνει γιὰ νὰ τὸ τυπώσῃ ζωηρὰ στὸ μυαλό του καὶ ἀπὸ 'κεῖ νὰ μὴν ξεκολλᾷ. Τὸ ἄκουσε ὅταν ἦταν παιδί, καὶ τὸ θυμᾶται τώρα ποὺ γέρασε. Ἐνῶ τὸ καλὸ ποὺ ἀκούει εὐκόλα τὸ ξεχνάει. Γι' αὐτὸ πρέπει ὁ πατέρας, ἡ μάνα, ὁ δάσκαλος, ὁ ἱερεὺς, ὁ κήρυκας συχνὰ νὰ ὑπενθυμίζουν στὰ παιδιὰ τὴν καλὴ διδασκαλία.

Δὲν θὰ πάψω, λέει ὁ Πέτρος στοὺς Χριστιανούς, νὰ σὰς θυμίζω τὰ ὅσα σὰς ἔχω διδάξει. Ὁχι ἀπλῶς νὰ σὰς θυμίζω, ἀλλὰ νὰ σὰς διηγείρω, νὰ σὰς μιλῶ δηλαδὴ μὲ ζωηρότητα, γιὰ νὰ σὰς ξυπνῶ καὶ νὰ σὰς παρακινῶ στὸ καλὸ. Κάτι παρόμοιο ἔλεγε κ' ἕνας ἀρχαῖος φιλόσοφος τῆς πατρίδος μας, ὁ **Σωκράτης**. Ἐγώ, ἔλεγε ὁ Σωκράτης στοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους, εἶμαι σὰν μιὰ βουκέντρα. Τί κάνει ἡ βουκέντρα; Τὰ βόδια, ποὺ κάθονται ὀκνηρὰ στὸ στάβλο, ὁ γεωργὸς τὰ κεντάει μὲ τὴν βουκέντρα καὶ τὰ κάνει νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ στάβλο καὶ νὰ μποῦν στὸ ζυγὸ καὶ νὰ κάνουν ἀλέτρι. Ὅταν ὀργῶνῃ ὁ γεωργός, δὲν λείπει ἀπ' τὰ χέρια του ἡ βουκέντρα. Ἀμα λείψῃ, τὰ βόδια θὰ σταματήσουν. **Τὸ κέντρισμα, βλέπετε, εἶνε ἀναγκαῖο**. Αὐτὸ λοιπὸν ποὺ κάνει ὁ γεωργὸς στὰ βόδια,

κάνω κ' ἐγὼ σ' ἐσᾶς, λέει ὁ Σωκράτης. Βουκέντρα εἶνε τὰ λόγια μου· ὅσο αὐστηρὰ καὶ πικρὰ κι ἂν φαίνονται, γίνονται ἀφορμὴ γιὰ νὰ δῆ ὁ καθένας τὴν ἀγνοιά του, τὴν κακία καὶ τὴ διαφθορά του, καὶ νὰ φροντίσῃ νὰ διορθωθῇ. Ἐσεῖς βέβαια ἐνοχλεῖσθε ἀπ' τὸν ἔλεγχό μου καὶ θέλετε νὰ πάψω νὰ σὰς διδάσκω καὶ νὰ σὰς ἐλέγχω. Θέλετε, δηλαδὴ, νὰ σπάσω τὴν βουκέντρα. Εἶστε ἔτοιμοι νὰ μὲ καταδικάσετε σὲ θάνατο. Ἄν μὲ θανατώσετε, τότε πᾶς δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἄλλος νὰ σὰς ξυπνήσῃ καὶ νὰ σὰς ὑπενθυμίζῃ τὰ καθήκοντά σας. Τότε χωρὶς βουκέντρα θὰ ζῆτε ἀδιάφοροι καὶ θὰ κοιμᾶστε σὰν τὰ ζῶα μὲσ' στοὺς στάβλους. Θὰ κοιμᾶστε, ἕως ὅτου ὁ καλὸς Θεὸς σὰς λυπηθῇ καὶ σὰς στείλῃ κάποιον ἄλλον, ποὺ θὰ ἔρθῃ γιὰ νὰ σὰς ξυπνήσῃ.

* * *

Διαρκὴς λοιπὸν διδασκαλία, διαρκὴς ὑπόμνησις χρειάζεται. **Γίνεται; Δυστυχῶς ὄχι**. Αὐτοὶ ποὺ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ διδάσκουν, νὰ κατηχοῦν καὶ νὰ ἐλέγχουν τὸ λαό, παραμελοῦν τὰ καθήκοντά τους. Ἐνας Πέτρος καὶ ἕνας Παῦλος στὴ φυλακὴ ἦταν, καὶ ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴ φυλακὴ δὲν ἔπαυαν νὰ στέλνουν γράμματα καὶ μὲ ζωηρὸ τρόπο νὰ ὑπενθυμίζουν τὸ κήρυγμά τους στοὺς Χριστιανούς. Ἐμεῖς, **οἱ σημερινοὶ διδάσκαλοι** καὶ διάδοχοι τοῦ ἔργου τους, τί κάνουμε; Ὑπενθυμίζουμε διαρκῶς τὰ καθήκοντα στοὺς Χριστιανούς μας; Οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς νομίζουμε, πῶς μὲ μιὰ ὀμιλία —κι αὐτὴ ὄχι ζωντανή, ἀλλὰ χλιαρή—, ποὺ κάνουμε μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα ἢ καὶ ἀραιότερα, νομίζουμε πῶς ἐκπληρώσαμε τὸ καθήκον μας. Ἄλλοίμονό μας! **Πόσο ὑστεροῦμε, πόσο μακριὰ ἀπ' τὸ καθήκον μας εἴμαστε!** Στὴν ἐποχὴ μας, ποὺ εἶνε ὅπως ἡ ἐποχὴ Σοδόμων καὶ Γομόρρας, χρειάζονται βουκέντρα πολλὰ, χρειάζονται κηρύγματα ζωηρὰ καὶ ἐλεγκτικά, χρειάζονται διαρκῶς ὑπομνήσεις, ποὺ θ' ἀπευθύνονται πρὸς ὅλους ἀνεξαιρέτως, ὑπομνήσεις γραμμένες μὲ πόνον καὶ δάκρυα καὶ αἷμα ἀκόμη, μὲ αἷμα σὰν τὸ αἷμα ποὺ ἔχυσαν οἱ μάρτυρες τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος γιὰ νὰ ξυπνήσουν τὶς συνειδήσεις τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ τῶν ἐνόχων.

Ἄγιε Πέτρε! Ἐσύ, ποὺ πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ Θαβῶρ ἀξιώθηκες νὰ δῆς τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ μας, σὲ παρακαλοῦμε, παρακάλεσε τὸν Κύριο νὰ δίνῃ **δύναμι** στοὺς κήρυκες τοῦ εὐαγγελίου, νὰ μὴν κουρασθοῦν, ἀλλὰ συνεχῶς καὶ ζωηρὰ νὰ ὑπενθυμίζουν στὸ λαὸ τὰ πνευματικὰ χρέη, νὰ κηρύττουν τὴν ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου μέχρι θανάτου.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**